

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti razširjeni senat)

z dne 25. septembra 2018*

„Dostop do dokumentov – Uredba (ES) št. 1049/2001 – Evropski parlament – Izdatki poslancev Parlamenta iz naslova njihovih nadomestil – Zavrnitev dostopa – Neobstoječi dokumenti – Osebni podatki – Uredba (ES) št. 45/2001 – Potreba po prenosu podatkov – Konkreten in posamičen preizkus – Delni dostop – Prevelika upravna obremenitev – Obveznost obrazložitve“

V zadevah od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16,

Maria Psara, stanujoča v Atenah (Grčija), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-639/15,

Tina Kristan, stanujoča v Ljubljani (Slovenija), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-640/15,

Tanja Malle, stanujoča na Dunaju (Avstrija), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-641/15,

Wojciech Cieśla, stanujoč v Varšavi (Poljska), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-642/15,

Staffan Dahllof, ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-643/15,

Delphine Reuter, ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-644/15,

České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s. s sedežem v Pragi (Češka republika), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevah T-645/15 in T-654/15,

* Jezik postopka: angleščina.

Harry Karanikas, stanujoč v Chalándriju (Grčija), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-646/15,

Crina Boros, ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevah T-647/15 in T-657/15,

Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica s sedežem v Rigi (Latvija), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevah T-648/15, T-663/15 in T-665/15,

Balazs Toth, stanujoč v Budimpešti (Madžarska), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-649/15,

Minna Knus-Galán, stanujoča v Helsinkih (Finska), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-650/15,

Atanas Tchobanov, stanujoč v Plessis-Robinsonu (Francija), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-651/15,

Dirk Liedtke, stanujoč v Hamburgu (Nemčija), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-652/15,

Nils Mulvad, stanujoč v Risskovu (Danska), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-653/15,

Hugo van der Parre, stanujoč v Huiznu (Nizozemska), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-655/15,

Guia Baggi, stanujoča v Firencah (Italija), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-656/15,

Marcos García Rey, ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-658/15,

Mark Lee Hunter, ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-659/15,

Kristof Clerix, stanujoč v Bruslju, ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-660/15,

Rui Araujo, stanujoč v Lizboni (Portugalska), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-661/15,

Anuška Delić, stanujoča v Ljubljani, ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-662/15,

Jacob Borg, stanujoč v San Ġiljanu (Malta), ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-664/15,

Matilda Bačelić, stanujoča v Zagrebu (Hrvaška), ki jo zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-666/15,

Gavin Sheridan, ki ga zastopata N. Pirc Musar in R. Lemut Strle, odvetnici,

tožeča stranka v zadevi T-94/16,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopajo N. Görlitz, C. Burgos in M. Windisch, agenti,

tožena stranka,

katerih predmet so predlogi na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti sklepov Evropskega parlamenta A(2015) 8324 C, A(2015) 8463 C, A(2015) 8627 C, A(2015) 8682 C, A(2015) 8594 C, A(2015) 8551 C, A(2015) 8732 C, A(2015) 8681 C, A(2015) 8334 C, A(2015) 8327 C in A(2015) 8344 C z dne 14. septembra 2015, A(2015) 8656 C, A(2015) 8678 C, A(2015) 8361 C, A(2015) 8663 C, A(2015) 8360 C, A(2015) 8486 C in A(2015) 8305 C z dne 15. septembra 2015, A(2015) 8602 C, A(2015) 8554 C, A(2015) 8490 C, A(2015) 8659 C, A(2015) 8547 C, A(2015) 8552 C, A(2015) 8553 C, A(2015) 8661 C, A(2015) 8684 C in A(2015) 8672 C z dne 16. septembra 2015 ter A(2015) 13844 C z dne 14. januarja 2016, s katerimi je Parlament na podlagi Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) zavrnil potrdilne prošnje tožečih strank za dostop do dokumentov Parlamenta, v katerih so bile informacije o nadomestilih njegovih poslancev,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik, I. Labucka (poročevalka), sodnica, A. Dittrich, I. I. Ulloa Rubio in P. G. Xuereb, sodniki,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 19. oktobra 2017,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Cilj zadevnih tožb je razglasitev ničnosti sklepov Evropskega parlamenta A(2015) 8324 C, A(2015) 8463 C, A(2015) 8627 C, A(2015) 8682 C, A(2015) 8594 C, A(2015) 8551 C, A(2015) 8732 C, A(2015) 8681 C, A(2015) 8334 C, A(2015) 8327 C in A(2015) 8344 C z dne 14. septembra 2015, A(2015) 8656 C, A(2015) 8678 C, A(2015) 8361 C, A(2015) 8663 C, A(2015) 8360 C, A(2015) 8486 C in A(2015) 8305 C z dne 15. septembra 2015, A(2015) 8602 C, A(2015) 8554 C, A(2015) 8490 C, A(2015) 8659 C, A(2015) 8547 C, A(2015) 8552 C, A(2015) 8553 C, A(2015) 8661 C, A(2015) 8684 C in A(2015) 8672 C z dne 16. septembra 2015 ter A(2015) 13844 C z dne 14. januarja 2016, s katerimi je Parlament na podlagi Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) zavrnil potrdilne prošnje, ki so jih vložile tožeče stranke Maria Psara, Tina Kristan, Tanja Malle, Wojciech Cieśla, Staffan Dahllöf, Delphine Reuter, České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s., Harry Karanikas, Crina Boros, Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica, Balazs Toth, Minna Knus-Galán, Atanas Tchobanov, Dirk Liedtke, Nils Mulvad, Hugo van der Parre, Guia Baggi, Marcos García Rey, Mark Lee Hunter, Kristof Clerix, Rui Araujo, Anuška Delić, Jacob Borg, Matilda Bačelić in Gavin Sheridan, za dostop do dokumentov Parlamenta, v katerih so bile informacije o nadomestilih njegovih poslancev (v nadaljevanju: izpodbijani sklepi).

Dejansko stanje

- 2 Vsaka posamezna stranka je – in sicer v zadevah od T-639/15 do T-666/15 julija 2015, v zadevi T-94/16 pa novembra 2015 – pri Parlamentu vložila prošnjo za dostop do dokumentov na podlagi Uredbe št. 1049/2001.
- 3 Te prošnje so se nanašale na „kopije spisov, poročil in drugih ustreznih dokumentov, v katerih je bilo podrobno opisano, kako in kdaj [so] evropski poslanci“ vsake države članice v različnih obdobjih med junijem 2011 in julijem 2015 „porabi[li] svoja nadomestila (potni stroški, dnevnice in nadomestila za splošne stroške)“, dokumente, v katerih so bili navedeni „zneski, ki so jim [bili] izplačani iz naslova stroškov za parlamentarno pomoč“, in „izpisk[e] o prometu in stanju na bančnih računih evropskih poslancev, ki [so] se uporablja[li] prav za izplačilo nadomestil za splošne stroške“ (v nadaljevanju: zaproseni dokumenti).
- 4 Te prošnje so se nanašale na poslance Evropskega parlamenta, in sicer ciprske v zadevi T-639/15, slovenske v zadevah T-640/15 in T-662/15, avstrijske v zadevi T-641/15, poljske v zadevi T-642/15, švedske v zadevi T-643/15, luksemburške v zadevi T-644/15, slovaške v zadevi T-645/15, grške v zadevi T-646/15, poslance Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska v zadevi T-647/15, litovske v zadevi T-648/15, madžarske v zadevi T-649/15, finske v zadevi T-650/15, bolgarske v zadevi T-651/15, nemške v zadevi T-652/15, danske v zadevi T-653/15, češke v zadevi T-654/15, nizozemske v zadevi T-655/15, italijanske v zadevi T-656/15, romunske v zadevi T-657/15, španske v zadevi T-658/15, francoske v zadevi T-659/15, belgijske v zadevi T-660/15, portugalske v zadevi T-661/15, estonske v zadevi T-663/15, malteške v zadevi T-664/15, latvijske v zadevi T-665/15, hrvaške v zadevi T-666/15 in irske v zadevi T-94/16.
- 5 Generalni sekretar Parlamenta je z dopisoma z dne 20. julija 2015 v zadevah od T-639/15 do T-666/15 in z dne 25. novembra 2015 v zadevi T-94/16 zavrnil prošnje tožečih strank za dostop do dokumentov, pri čemer se je skliceval na varstvo osebnih podatkov na podlagi izjeme iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 ter navedel, da z izpiski o prometu in stanju na bančnih računih poslancev Parlamenta ne razpolaga.

- 6 Vsaka posamezna stranka je z dopisom iz avgusta 2015 v zadevah od T-639/15 do T-666/15 oziroma iz decembra 2015 v zadevi T-94/16 pri Parlamentu vložila potrdilno prošnjo za dostop do zaprošenih dokumentov.
- 7 Parlament je z izpodbijanimi sklepi te prošnje zavrnil, pri čemer je na eni strani navedel, da nekaterih zaprošenih dokumentov nima, na drugi strani pa se je skliceval na dvojno pravno podlago izjeme, določene v členu 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 8(b) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102), in na preveliko upravno obremenitev, ki bi jo pomenila obravnava teh prošenj.

Postopek in predlogi strank

- 8 Tožeče stranke so v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 13. novembra 2015 v zadevah od T-639/15 do T-666/15 in 1. marca 2016 v zadevi T-94/16 vložile to tožbo.
- 9 Parlament je ob vložitvi odgovorov na tožbe v zadevah od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16 Splošnemu sodišču predlagal združitev zadev od T-639/15 do T-666/15 ter zadev od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16.
- 10 Tožeče stranke v zadevah od T-639/15 do T-666/15 so Splošno sodišče obvestile, da ne nasprotujejo združitvi zadev od T-639/15 do T-666/15, če bo zadeva T-662/15 določena kot vodilna zadeva.
- 11 Tožeče stranke v zadevah T-643/15, T-644/15, T-647/15, od T-657/15 do T-659/15 in T-94/16 so 17. marca 2016 vložile prošnjo, da se v primeru morebitne združitve zadev nekateri podatki iz njihovih tožb v razmerju do javnosti in strank v preostalih zadevah obravnavajo zaupno.
- 12 Tožeče stranke v zadevah T-643/15, T-644/15, T-647/15, od T-657/15 do T-659/15 in T-94/16 so v skladu s svojimi prošnjami istega dne vložile nezaupno različico svojih tožb.
- 13 Tožeča stranka v zadevi T-94/16 je 20. junija 2016 Splošno sodišče obvestila, da ne nasprotuje združitvi zadev od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16.
- 14 Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepoma z dne 24. maja in 20. julija 2016 zadeve od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16 združil za pisni del postopka in ugodil prošnjam za zaupno obravnavo, ki so jih tožeče stranke vložile v zadevah T-643/15, T-644/15, T-647/15, od T-657/15 do T-659/15 in T-94/16.
- 15 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bila sodnica poročevalka razporejena v peti senat, ki mu je bila zato dodeljena obravnavana zadeva.
- 16 Splošno sodišče (peti razširjeni senat) je na predlog sodnice poročevalke odločilo, da v teh zadevah začne ustni del postopka in da jih tudi za ta del postopka združi.
- 17 Stranke so na obravnavi 19. oktobra 2017 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.
- 18 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
 - izpodbijane sklepe razglasi za nične;
 - Parlamentu naloži plačilo stroškov.

19 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbe kot neutemeljene zavrne;
- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

20 Te zadeve se na podlagi člena 68 Poslovnika Splošnega sodišča združijo za izdajo končne odločbe.

21 Tožeče stranke v utemeljitev tožbe navajajo pet razlogov.

22 Prvi in drugi tožbeni razlog se nanašata na kršitev povezanih določb člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 in člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ker naj v zaprošenih dokumentih ne bi bilo osebnih podatkov ter ker naj bi bila potreba po njihovem prenosu in neobstoj nevarnosti posega v zakonite interese zadevnih oseb vsekakor dokazana.

23 Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev splošne obveznosti konkretnega in posamičnega preizkusa vseh zahtevanih dokumentov, ki naj bi izhajal iz povezanih določb člena 2, člena 4 in člena 6(3) Uredbe št. 1049/2001, ter na nezakonitost zavrnitve dostopa zaradi prevelike upravne obremenitve.

24 Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001, ker je bil zavrnen tudi delni dostop do zaprošenih dokumentov.

25 Peti – zadnji – tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 7(1) in člena 8(1) Uredbe št. 1049/2001.

26 V zvezi s tem je treba spomniti, da – kot je razvidno iz člena 1 Uredbe št. 1049/2001, zlasti ob upoštevanju uvodne izjave 4 te uredbe – je namen te uredbe zagotoviti javnosti čim širši dostop do dokumentov, ki jih hranijo institucije (sodba z dne 1. februarja 2007, Sison/Conseil, C-266/05 P, EU:C:2007:75, točka 61), in da je v uvodni izjavi 11 Uredbe št. 1049/2001 navedeno, da bi morali biti „[n]ačelno [...] vsi dokumenti institucij dostopni javnosti“.

27 Zato se pravica dostopa do dokumentov iz Uredbe št. 1049/2001 nanaša le na dokumente, ki jih institucije dejansko hranijo, in se ta pravica ne more raztezati na dokumente, ki jih institucije ne hranijo ali ki ne obstajajo (glej v tem smislu sodbo z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točki 38 in 46).

28 V obravnavanem primeru med dokumenti, za katere so zaprosile tožeče stranke, niso le listine o dnevnicah, nadomestilih za potne stroške in nadomestilih za parlamentarno pomoč poslancev Parlamenta, ampak tudi listine, v katerih je natančno navedeno, kako in kdaj so poslanci Parlamenta vsake od držav članic v različnih obdobjih porabili svoja nadomestila za splošne stroške, ter kopije izpiskov o prometu in stanju na bančnih računih poslancev Parlamenta, ki so bili namenjeni prav uporabi nadomestil za splošne stroške.

29 Vendar kar zadeva listine, v katerih je natančno opredeljeno, kako in kdaj so poslanci Parlamenta vsake od držav članic v različnih obdobjih porabili svoja nadomestila za splošne stroške, ni sporno, da člani Evropskega parlamenta v skladu s členoma 25 in 26 Sklepa predsedstva Evropskega parlamenta z dne 19. maja in 9. julija 2008 o izvedbenih ukrepih v zvezi s Statutom poslancev Evropskega parlamenta (UL 2009, C 159, str. 1) prejemajo mesečno pavšalno nadomestilo, ki je poleg tega znano javnosti, in sicer na podlagi enotne vloge, ki jo vložijo na začetku svojega mandata.

- 30 Iz tega sledi, da glede na to, da so nadomestila za splošne stroške pavšalna, Parlament ne razpolaga z nobeno listino, v kateri bi bilo vsebinsko ali časovno natančno opredeljeno, kako njegovi poslanci ta nadomestila porabijo.
- 31 Zato je Parlament v izpodbijanih sklepih pravilno in v skladu s členom 25 Sklepa predsedstva Parlamenta, navedenega v točki 28 zgoraj, navedel, da nima podatkov o dejanskih izdatkih poslancev Parlamenta iz naslova nadomestil za splošne stroške in da zato ne more razkriti dokumentov, za katere je bilo v zvezi s tem zaproseno.
- 32 Parlament je v izpodbijanih sklepih v zvezi z izpiski o prometu in stanju na bančnih računih poslancev Parlamenta, ki so bili namenjeni prav uporabi nadomestil za splošne stroške, pojasnil, da teh dokumentov nima.
- 33 V skladu z domnevo zakonitosti, ki velja za akte Evropske unije, se za dokument, za dostop do katerega se prosi, domneva, da ne obstaja, če tako trdi zadevna institucija. Vendar gre le za domnevo, ki jo lahko tožeča stranka z vsemi sredstvi, ki temeljijo na upoštevni in skladni indicih, izpodbije (glej po analogiji sodbo z dne 25. junija 2002, *British American Tobacco (Investments)/Komisija*, T-311/00, EU:T:2002:167, točka 35).
- 34 Vendar tožeče stranke v obravnavani zadevi niso podale nobenega dokaza, s katerim bi omajale neobstoječe zadevnih dokumentov. Tožeče stranke so namreč trdile le, da težko verjamejo, da Parlament s takimi dokumenti ni razpolagal, glede na to, da je izjavil, da so njegovi mehanizmi nadzora nad uporabo nadomestil njegovih poslancev zadostni. Z navedeno izjavo pa se nikakor ne trdi, da je Parlament razpolagal z izpiski o prometu in stanju na bančnih računih njegovih poslancev, ki so bili namenjeni prav uporabi nadomestil za splošne stroške.
- 35 Zato je Parlament v izpodbijanih sklepih upravičeno zavrnil prošnje tožečih strank, ki so se nanašale na dokumente o izdatkih iz naslova nadomestil za splošne stroške ter na izpiske o prometu in stanju na bančnih računih poslancev Parlamenta, ki so bili namenjeni prav uporabi navedenih nadomestil.
- 36 Trditve tožečih strank te presoje ne morejo omajati.
- 37 Ugotoviti je namreč treba, da so tožeče stranke v svojih pisnih stališčih poudarile le, da poslanci Parlamenta nedvomno prejemajo nadomestilo za splošne stroške, s katerim krijejo stroške za najem pisarne v svojem okrožju ter račune za telefon, računalniško opremo in tekoče stroške, česar ni mogoče izpodbijati.
- 38 Prav tako ni sporno, da se te stroškovne postavke krijejo pavšalno, in ne na podlagi dokazil o nastalih stroških, česar ni mogoče omajati z dvomi tožečih strank glede tega, da Parlament ne razpolaga z zaprosenimi dokumenti v zvezi s tem, saj tožeče stranke niso niti skušale navesti pravila, ki bi določalo nasprotno.
- 39 Ugotoviti je treba, da tožeče stranke s svojimi trditvami ne izpodbijajo toliko zakonitosti izpodbijanih sklepov, kot v bistvu opozarjajo na nezadostnost in neučinkovitost obstoječih nadzornih mehanizmov, o čemer pa Splošno sodišče v okviru teh tožb ni pristojno odločati.
- 40 Zato je treba najprej vse tožbene razloge v delu, v katerem se nanašajo na dokumente o izdatkih iz naslova nadomestil za splošne stroške ter na izpiske o prometu in stanju na bančnih računih poslancev Parlamenta, ki so bili namenjeni prav uporabi navedenih nadomestil, zavrniti kot brezpredmetne, preizkus Splošnega sodišča pa omejiti na tožbene razloge v zvezi s prošnjo tožečih strank za dostop do dokumentov o dnevnicah, nadomestilih za potne stroške in nadomestilih za parlamentarno pomoč.

Prvi tožbeni razlog: kršitev povezanih določb člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 in člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ker naj se zadnjenavedena določba v obravnavanem primeru ne bi smela uporabiti

- 41 Tožeče stranke s prvim tožbenim razlogom zatrjujejo kršitev povezanih določb člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 in člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, to je določb, v zvezi s katerima med drugim v bistvu izpodbijajo tudi zakonitost. Ta tožbeni razlog ima dva dela.
- 42 V okviru prvega dela tožeče stranke trdijo, da so izpodbijani sklepi nezakoniti, ker se Uredba št. 45/2001 v obravnavanem primeru v bistvu ne bi smela uporabiti, saj zadevni podatki ne spadajo na področje zasebnosti poslancev Parlamenta, ampak so javni, glede na to, da se zaprošeni dokumenti nanašajo na izvajanje funkcij teh poslancev kot izvoljenih predstavnikov.
- 43 Povedano drugače, tožeče stranke trdijo, da se z razkritjem zaprošenih dokumentov ne bi poseglo v zasebnost in integriteto posameznika v smislu člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ker se ti dokumenti – tudi če so v njih osebni podatki – ne nanašajo na zasebnost poslancev Parlamenta.
- 44 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi njegovo razkritje oslabilo varstvo zasebnosti in integritete posameznika, pri čemer je treba to določbo uporabljati v skladu z zakonodajo Unije s področja varstva osebnih podatkov.
- 45 Iz te zakonodaje, zlasti iz člena 2(a) Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355) in člena 2(a) Uredbe št. 45/2001, je razvidno, da pomeni izraz „osebni podatki“ katero koli informacijo, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo.
- 46 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da vsi zaprošeni dokumenti vsebujejo informacije o določenih fizičnih osebah.
- 47 To velja za dokumente, ki jih ima Parlament, v zvezi z nadomestili za potne stroške in dnevnice, v katerih je – že zaradi izplačila teh nadomestil – nujno določen vsak zadevni poslanec Parlamenta.
- 48 Enako velja za dokumente, ki jih ima Parlament, v zvezi s stroški za parlamentarno pomoč, v katerih so – že zaradi izplačila teh nadomestil – nujno določeni vsak zadevni poslanec Parlamenta in upravičenci do teh nadomestil.
- 49 Trditve tožečih strank te presoje ne morejo omajati.
- 50 Najprej, razlikovanje zadevnih podatkov, ki ga predlagajo tožeče stranke, glede na to, ali spadajo v zasebno ali javno sfero, očitno temelji na zamenjevanju tega, kaj spada na področje osebnih podatkov, in tega, kaj spada na področje zasebnega življenja, čeprav pojma „osebni podatek“ v smislu člena 2(a) Uredbe št. 45/2001 in „podatki o zasebnem življenju“ nista zamenljiva (sodba z dne 16. julija 2015, ClientEarth in PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, točka 32).
- 51 Dalje, vprašanje obstoja nevarnosti za poseg v zakonite interese poslancev Parlamenta ne vpliva na opredelitev zadevnih osebnih podatkov, saj to vprašanje spada pod preizkus drugega dela drugega tožbenega razloga, ki bo obravnavan v točki 96 spodaj.

- 52 Nazadnje, to, da so osebni podatki zadevnih oseb tesno povezani z javnimi podatki o teh osebah, zlasti ker so zabeleženi na spletnem mestu Parlamenta, pri čemer gre zlasti za imena članov Parlamenta, nikakor ne pomeni, da so ti podatki izgubili naravo osebnih podatkov v smislu člena 2(a) Uredbe št. 45/2001 (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, ClientEarth in PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, točka 31).
- 53 Povedano drugače, tega, da se zadevni podatki opredelijo kot osebni podatki, ni mogoče izključiti zgolj zato, ker so ti podatki povezani z drugimi podatki, ki so javni, in to ne glede na vprašanje, ali bi razkritje teh podatkov škodilo zakonitim interesom zadevnih oseb.
- 54 V okviru drugega dela prvega tožbenega razloga tožeče stranke v bistvu zatrjujejo nezakonitost člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 ob upoštevanju člena 7(f) Direktive 95/46.
- 55 Po mnenju tožečih strank se s predhodno zahtevo, da se mora v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 ne glede na zakonitost interesa posameznika dokazati potreba po prenosu podatkov, v nasprotju s členom 7(f) Direktive 95/46 krepi varstvo osebnih podatkov.
- 56 Trditve tožečih strank je mogoče – ne da bi bilo treba presoditi o njihovi dopustnosti, ki jo Parlament izpodbija – le zavrni.
- 57 Zakonitosti člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 namreč ni mogoče presojati z vidika člena 7(f) Direktive 95/46, saj imata ta akta, ki sta poleg tega oba del sekundarnega prava, ločeni področji uporabe in v nobenem od njiju ni določeno, da eden prevlada nad drugim.
- 58 Zakonitost člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 je torej mogoče izpodbijati le na podlagi določbe primarnega prava.
- 59 Vendar je treba ugotoviti, da tožeče stranke take določbe v svojih pisnih stališčih niso nikjer navedle.
- 60 Varstvo osebnih podatkov, ki je zagotovljeno s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, in varstvo, zagotovljeno s členom 7(f) Direktive 95/46, imata vsekakor – vsako na svojem področju uporabe – podoben obseg.
- 61 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrni.

Drugi tožbeni razlog: kršitev povezanih določb člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 in člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, kar zadeva potrebo po prenosu osebnih podatkov

- 62 Tožeče stranke z drugim tožbenim razlogom zatrjujejo kršitev povezanih določb člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 in člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 v delu, v katerem je Parlament zavrnil dostop do zaprosenih dokumentov, čeprav naj bi bili pogoji za njihovo razkritje izpolnjeni.
- 63 Najprej je treba spomniti, da imajo v skladu s členom 15(3) PDEU vsi državljani Evropske unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic pravico dostopa do dokumentov institucij Unije ob upoštevanju načel in pogojev, ki se določijo v skladu s postopkom iz člena 294 PDEU (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 61 in navedena sodna praksa).
- 64 V uvodni izjavi 1 Uredbe št. 1049/2001 je navedeno, da je ta uredba izraz namere, izražene v členu 1, drugi odstavek, PEU, ki je bil vstavljen z Amsterdamsko pogodbo, v skladu s katero je ta novi korak v procesu oblikovanja vse tesnejše zveze med narodi Evrope, v kateri se odločitve sprejemajo čim bolj javno in v kar najtesnejši povezavi z državljani. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 2 Uredbe

št. 1049/2001, je pravica dostopa javnosti do dokumentov institucij povezana z demokratičnostjo teh institucij (glej sodbo z dne 15. julija 2015, Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, točka 35 in navedena sodna praksa).

- 65 Prav tako je treba spomniti, da je člen 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 nedeljiva določba, v skladu s katero je treba morebiten poseg vedno obravnavati in o njem presoditi v skladu z zakonodajo Unije o varstvu osebnih podatkov, zlasti z Uredbo št. 45/2001. Ta določba uvaja posebno ureditev in krepi varstvo osebe, katere osebni podatki bi se v nekaterih primerih lahko posredovali javnosti (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, točki 59 in 60).
- 66 Iz tega je sledi, da če je namen prošnje, ki temelji na Uredbi št. 1049/2001, pridobiti dostop do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, postanejo določbe Uredbe št. 45/2001 v celoti uporabljive (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, točka 63).
- 67 V obravnavanem primeru iz preizkusa prvega tožbenega razloga izhaja, da vsi zaprošeni dokumenti vsebujejo osebne podatke, zato se določbe Uredbe št. 45/2001 v tem primeru v celoti uporabijo.
- 68 Kot je bilo že razsojeno, pa je treba izjeme od varstva osebnih podatkov razlagati ozko (glej po analogiji sodbo z dne 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 77).
- 69 Prav tako se lahko v okviru sklepov, s katerimi je institucija zavrnila prošnjo za dostop do informacije, v kateri so osebni podatki, zato, ker je zajeta z izjemo iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ki se nanaša na varstvo zasebnosti in integritete posameznika, ti podatki posredujejo le, če njihov prejemnik dokaže potrebo po prenosu podatkov in če ni razloga za domnevo, da bi se lahko s tem prenosom poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki ga morajo institucije spoštovati pri odločanju o prošnji za dostop do dokumentov, v katerih so osebni podatki (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, točka 63).
- 70 Iz besedila navedenega člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 je tako razvidno, da je v skladu z njim pogoj za prenos osebnih podatkov izpolnitev dveh kumulativnih pogojev (sodba z dne 16. julija 2015, ClientEarth in PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, točka 46).
- 71 V teh okoliščinah mora najprej tisti, ki zaprosi za tak prenos, dokazati potrebo po njem. Če jo dokaže, mora nato zadevna institucija preveriti, ali obstaja kakšen razlog za domnevo, da bi se lahko z zadevnim prenosom poseglo v zakonite interese zadevne osebe (glej sodbo z dne 16. julija 2015, ClientEarth in PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 72 S členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 se od zaprosene institucije tako zahteva, da najprej opravi presojo o potrebi – torej o sorazmernosti – prenosa osebnih podatkov glede na cilj, ki mu sledi prosilec, pri čemer mora prosilec za izpolnitev pogoja glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki se razlaga ozko, dokazati, da je prenos osebnih podatkov najprimernejši ukrep med vsemi ukrepi, s katerimi je mogoče doseči cilj, ki mu sledi prosilec, in da je glede na ta cilj sorazmeren, kar prosilca zavezuje k predložitvi izrecnih in legitimnih utemeljitev v zvezi s tem (sodba z dne 15. julija 2015, Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, točki 54 in 59).
- 73 V obravnavanem primeru so tožeče stranke za dokaz potrebe po prenosu zadevnih podatkov sicer navedle različne cilje svojih prošenj za dostop do dokumentov, ki so v bistvu bili, prvič, javnosti omogočiti, da preveri primernost izdatkov, ki jih imajo poslanci Parlamenta pri izvajanju svojega mandata, ter drugič, zagotoviti pravico javnosti do obveščenosti in preglednosti.
- 74 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da s temi cilji, ker je njihova opredelitev preveč obširna in splošna, še ni mogoče dokazati potrebe po prenosu zadevnih osebnih podatkov.

- 75 Parlamentu namreč ni mogoče očitati, da na podlagi teh ciljev, ki so bili opredeljeni tako široko in splošno, ni štel, da je bila potreba po prenosu teh osebnih podatkov implicitno dokazana (glej v tem smislu sodbi z dne 23. novembra 2011, Dennekamp/Parlament, T-82/09, neobjavljena, EU:T:2011:688, točka 34, in z dne 21. septembra 2016, Secolux/Parlament, T-363/14, EU:T:2016:521, točka 70 in navedena sodna praksa).
- 76 V primeru drugačne presoje bi institucija morala na podlagi splošnih preudarkov, ki se nanašajo na javni interes za razkritje osebnih podatkov, načeloma šteti, da je bila potreba po prenosu teh dokazov implicitno dokazana (glej v tem smislu sodbo z dne 23. novembra 2011, Dennekamp/Parlament, T-82/09, neobjavljena, EU:T:2011:688, točka 35).
- 77 Na prvem mestu, kar zadeva prvi cilj, ki ga navajajo tožeče stranke, te niso dokazale, zakaj naj bi bil prenos zadevnih osebnih podatkov potreben za zagotovitev zadostnega nadzora nad izdatki, ki jih imajo poslanci Parlamenta pri izvajanju svojega mandata, zlasti da bi se nadomestile domnevne pomanjkljivosti obstoječih mehanizmov nadzora nad temi izdatki.
- 78 Dokazi, ki so jih tožeče stranke predložile, da bi dokazale potrebo po prenosu, tako niso prepričljivi.
- 79 Najprej, sklicevanja na novinarske preiskave o izdatkih poslancev Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska z vidika cilja tožečih strank, ki je zagotoviti javni nadzor nad izdatki poslancev Parlamenta, niso upoštevna.
- 80 Poleg tega sklicevanja na odločitev Splošnega sodišča, da sklep Parlamenta o zavrnitvi prošnje novinarja za dostop do poročila št. 6/02 službe Parlamenta za notranjo revizijo z dne 9. januarja 2008 o nadomestilu za parlamentarno pomoč v sodbi z dne 7. junija 2011, Toland/Parlament (T-471/08, EU:T:2011:252), razglasi za ničn, ni mogoče prenesti na obravnavani primer.
- 81 Prvič, sporna prošnja za dostop v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. junija 2011, Toland/Parlament (T-471/08, EU:T:2011:252), se je namreč nanašala na notranje revizijsko poročilo Parlamenta, ne pa na vse dokumente glede tega, za kaj natančno poslanci Parlamenta uporabijo različna nadomestila, ki jih prejema.
- 82 Drugič, kot izhaja iz točk od 42 do 85 sodbe z dne 7. junija 2011, Toland/Parlament (T-471/08, EU:T:2011:252), razlogi za zavrnitev zadevne prošnje za dostop niso temeljili na izjemi iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ki se nanaša na varstvo osebnih podatkov, ampak na izjemah iz člena 4(2), tretja alineja, in člena 4(3) navedene uredbe, ki se nanašata na varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij ter postopka odločanja institucije. Zato tožeči stranki ob upoštevanju ciljev, ki jim je sledila, ni bilo treba – tako kot v obravnavanem primeru – dokazati potrebe po dostopu do zaprošenih dokumentov.
- 83 Tudi če želijo tožeče stranke s sklicevanjem na zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. junija 2011, Toland/Parlament (T-471/08, EU:T:2011:252), dokazati potrebo po dostopu do zaprošenih dokumentov zaradi zagotovitve zadostnega nadzora nad izdatki poslancev Parlamenta, pri čemer je bila posledica razglasitve ničnosti sklepa Parlamenta v navedeni zadevi po njihovem mnenju krepitev pravil o uporabi nadomestil za poslansko pomoč, je treba to trditev vsekakor zavrniti. Namreč, ob upoštevanju razlik med zadevnim revizijskim poročilom v navedeni zadevi in zadevnimi dokumenti iz teh tožb zgolj z okoliščino, da je imela objava navedenega poročila učinek, kot ga zatrjujejo tožeče stranke, tudi če se ta objava šteje za resnično, ni mogoče dokazati potrebe po prenosu osebnih podatkov, ki so vsebovani v zaprošenih dokumentih.
- 84 Dalje, čeprav so tožeče stranke v svojih potrdilnih prošnjah za dostop navedle „številne primere goljufij, ki so jih poslanci Parlamenta storili v preteklih letih in ki so bile dokazane ali so se domnevale“, s to navedbo, ki je zelo abstraktna in splošna, ni mogoče utemeljiti potrebe po prenosu osebnih podatkov poslancev Parlamenta iz prošenj vsake od tožečih strank, še manj pa sorazmernosti tega prenosa.

- 85 Vsekakor je treba ugotoviti, da se tožeče stranke sklicujejo le na primer enega bolgarskega poslanca Parlamenta.
- 86 S tem primerom pa ni mogoče utemeljiti prenosa osebnih podatkov vseh poslancev Parlamenta.
- 87 Nazadnje, čeprav tožeče stranke v tožbi navajajo sume o navideznih zaposlitvah pri poslancih Parlamenta, je treba ugotoviti, da te navedbe Parlamentu v okviru potrdilnih prošelj tožečih strank za dostop niso bile predložene.
- 88 Ugotoviti je namreč treba, da mora tisti, ki prosi za prenos osebnih podatkov, dokazati potrebo po tem prenosu. Če je ta dokazana, mora zadevna institucija preveriti, ali obstaja kakršen koli razlog za domnevo, da se lahko s tem prenosom poseže v zakonite interese zadevne osebe. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeče stranke pred sprejetjem spornih sklepov niso navedle nobene trditve o domnevnih sumih navideznih zaposlitev pri poslancih Parlamenta (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2016, *Secolux/Komisija*, T-363/14, EU:T:2016:521, točki 36 in 37).
- 89 Zato navedb o sumih navideznih zaposlitev pri poslancih Parlamenta ni mogoče upoštevati pri utemeljitvi prenosa osebnih podatkov teh poslancev.
- 90 Na drugem mestu, kar zadeva drugi cilj, ki mu sledijo tožeče stranke, želja po sprožitvi javne razprave ne zadošča za dokaz potrebe po prenosu osebnih podatkov, saj se ta trditev nanaša le na cilj prošnje za dostop do dokumentov (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2015, *Dennekamp/Parlament*, T-115/13, EU:T:2015:497, točka 84).
- 91 Ni mogoče določiti, da ima cilj preglednosti samodejno prednost pred pravico do varstva osebnih podatkov (glej po analogiji sodbo z dne 9. novembra 2010, *Volker und Markus Schecke in Eifert*, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 85).
- 92 Nazadnje je treba na tretjem mestu poudariti, da čeprav je – kot trdijo tožeče stranke – iz sodbe z dne 15. julija 2015, *Dennekamp/Parlament* (T-115/13, EU:T:2015:497), razvidno, da potreba po prenosu osebnih podatkov lahko temelji na splošnem cilju, kot je pravica javnosti do obveščenosti o ravnanju poslancev pri izvajanju njihovih funkcij, pa iz točke 81 navedene sodbe izhaja, da lahko Splošno sodišče potrebo po tem prenosu v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 preveri le, če tožeče stranke dokažejo, da so cilji, ki jih uresničujejo s prošnjo za razkritje osebnih podatkov, primerni in sorazmerni.
- 93 Tožeče stranke pa niso niti v svojih prvotnih prošnjah niti v svojih potrdilnih prošnjah za dostop navedle izrecnih in legitimnih utemeljitev, da bi dokazale, da je prenos osebnih podatkov najprimernejši med drugimi možnimi ukrepi, med katerimi je tudi uporaba javno dostopnih podatkov in dokumentov, za doseg njihovega cilja in da je glede na ta cilj sorazmeren.
- 94 Napotilo na sodbo z dne 16. julija 2015, *ClientEarth in Pan Europe/EFSA* (C-615/13 P, EU:C:2015:489), v potrdilnih prošnjah tožečih strank za dostop prav tako ne zadošča, saj je Sodišče – drugače kot v tej zadevi – v točki 65 navedene sodbe ugotovilo, da je bil dokaz o potrebi po razkritju osebnih podatkov zagotovljen s konkretnimi elementi, kot so zlasti stiki, ki jih je večina strokovnih članov delovnih skupin Evropske agencije za varnost hrane (EFSA) vzdrževala z lobisti.
- 95 Vsekakor je treba ugotoviti tudi, da tožeče stranke s svojimi trditvami ne želijo ponovno izpodbijati zakonitosti izpodbijanih sklepov, ampak v bistvu opozoriti na nezadostnost in neučinkovitost obstoječih nadzornih mehanizmov, o čemer pa Splošno sodišče v okviru teh tožb ni pristojno odločati.
- 96 Zato je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso dokazale potrebe po prenosu zaprosenih dokumentov.

97 Ker so pogoji iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 kumulativni (sodba z dne 16. julija 2015, ClientEarth in PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, točka 46), ni treba preveriti, ali obstajajo razlogi za domnevo, da bi se s prenosom zaprošenih dokumentov lahko poseglo v zakonite interese zadevnih oseb.

98 Drugi tožbeni razlog je zato treba zavrnuti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev splošne obveznosti konkretnega in posamičnega preizkusa vsakega zaprošenega dokumenta, ki izhaja iz povezanih določb člena 2, člena 4 in člena 6(3) Uredbe št. 1049/2001, ter nezakonitost zavrnitve dostopa, utemeljene s čezmerno upravno obremenitvijo

99 Tretji tožbeni razlog tožečih strank je sestavljen iz dveh delov, ki ju je treba obravnavati ločeno.

Prvi del tretjega tožbenega razloga

100 Tožeče stranke v prvem delu tretjega tožbenega razloga zatrjujejo kršitev splošne obveznosti konkretnega in posamičnega preizkusa vsakega zaprošenega dokumenta, ki izhaja iz povezanih določb člena 2, člena 4 in člena 6(3) Uredbe št. 1049/2001.

101 V tem smislu tožeče stranke trdijo, da sicer ni mogoče izključiti, da se lahko posamičen preizkus vsakega dokumenta opusti, vendar naj ta možnost v obravnavanem primeru ne bi bila zaželeno, saj zaprošeni dokumenti glede na svojo očitno vsebinsko raznolikost ne spadajo v isto kategorijo dokumentov.

102 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za utemeljitev zavrnitve dostopa do dokumenta, katerega razkritje se zaproša, načeloma ne zadošča, da ta dokument spada na področje, navedeno v členu 4 Uredbe št. 1049/2001 (glej v tem smislu sodbi z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 49, in z dne 21. julija 2011, Švedska/MyTravel in Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, točka 76).

103 Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da mora biti preizkus, ki se zahteva za obravnavo prošnje za dostop do dokumentov, konkreten. Na eni strani namreč z golj z okoliščino, da se dokument nanaša na interes, ki je varovan z izjemo, ni mogoče upravičiti uporabe te izjeme. Na drugi strani mora biti nevarnost posega v zavarovani interes razumno predvidljiva, in ne le hipotetična. Zato mora biti preizkus, ki ga mora institucija opraviti, da lahko uporabi izjemo, konkreten in mora biti razviden iz obrazložitve odločbe (glej sodbo z dne 13. aprila 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisija, T-2/03, EU:T:2005:125, točka 69 in navedena sodna praksa).

104 Poleg tega mora biti ta konkreten preizkus opravljen za vsak dokument iz prošnje. Iz Uredbe št. 1049/2001 namreč izhaja, da so vse izjeme iz njenega člena 4 naštete, kot da se morajo uporabiti za en dokument (sodba z dne 13. aprila 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisija, T-2/03, EU:T:2005:125, točka 70).

105 Prav tako velja, da je Sodišče dopustilo, da se lahko zadevna institucija pri utemeljitvi, kako bi lahko dostop do teh dokumentov konkretno in dejansko posegel v interes, varovan z izjemo iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, opre na splošne domneve, ki veljajo za nekatere vrste dokumentov, saj lahko podobne ugotovitve veljajo za prošnje, ki se nanašajo na dokumente iste vrste (glej v tem smislu sodbe z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 50; z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 54, in z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 65).

- 106 Parlament je v obravnavanem primeru v izpodbijanih sklepih menil, da zaprošeni dokumenti, kot so hotelski računi, vozovnice, pogodbe o zaposlitvi ali plačilne liste, spadajo v isto kategorijo. Tožeče stranke trdijo, da ti dokumenti zaradi svoje raznolikosti ne morejo spadati v isto kategorijo.
- 107 Za zavrnitev te trditve zadošča na eni strani navesti, da temelji na napačni predpostavki, saj Parlament v izpodbijanih sklepih ni menil, da spadajo dokumenti v eno in edino kategorijo, ampak da spadajo v različne kategorije.
- 108 Tako je na primer Parlament za namene uporabe izjeme iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 menil, da spadajo vse vozovnice v kategorijo vozovnic, vsi hotelski računi v kategorijo hotelskih računov, vse pogodbe o zaposlitvi v kategorijo pogodb o zaposlitvi, vse plačilne liste pa v kategorijo plačilnih list.
- 109 Zato Parlament ni opustil konkretnega in posamičnega preizkusa vsakega zaprošenega dokumenta znotraj ene same kategorije, ampak znotraj različnih kategorij dokumentov, ki jih je ločil od drugih.
- 110 Na drugi strani je treba spomniti, da so v dokumentih, ki spadajo v te različne kategorije, osebni podatki, in sicer že samo ime zadevnih poslancev Parlamenta v vsakem od zadevnih dokumentov.
- 111 Glede na to, da se prošnje tožečih strank nanašajo na vse dokumente, na podlagi katerih bi bilo mogoče določiti, kako in kdaj so poslanci Parlamenta iz vsake od teh prošenj porabili različna nadomestila, navedena v teh prošnjah, te prošnje nujno pomenijo, da so v dokumentih, ki so predmet prošenj, elementi, ki omogočajo imensko identifikacijo vsakega poslanca.
- 112 To velja za dnevnic, potne stroške in nadomestila za parlamentarno pomoč, in sicer že zaradi njihovega izplačila zadevnim osebam.
- 113 Zato Parlamentu ni mogoče očitati, da pri odločanju o izjemi iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 ni opravil konkretnega in posamičnega preizkusa vsakega zaprošenega dokumenta.
- 114 Zato je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del tretjega tožbenega razloga

- 115 Tožeče stranke v drugem delu tretjega tožbenega razloga zatrjujejo nezakonitost zavrnitve dostopa do zaprošenih dokumentov, utemeljene s preveliko upravno obremenitvijo.
- 116 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je Parlament v izpodbijanih sklepih zavrnil potrdilne prošnje za dostop, ker je – kot je razvidno iz preizkusa prvega in drugega tožbenega razloga – pravilno ugotovil, da so bili v vseh teh dokumentih osebni podatki, za prenos katerih tožeče stranke niso dokazale potrebe, in ker bi razkritje vseh dokumentov, za katere je bilo zaproseno v vseh prošnjah, pomenilo preveliko upravno obremenitev.
- 117 Zato je treba ugotoviti, da je bila zavrnitev dostopa do dokumentov, ki jih hrani Parlament, utemeljena z dvema avtonomnima in različnima podlagama, zato je eden od razlogov ob upoštevanju drugega nujno odvečen.
- 118 Ker je Splošno sodišče zavrnilo prvi in drugi tožbeni razlog, s katerima se je izpodbijala zakonitost prvega razloga za odločitev Parlamenta, je torej treba drugi del tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na drugega od teh razlogov za odločitev in ki je nujno odvečen, zavrniti kot brezpredmeten.

- 119 Iz istih razlogov Parlamentu ni mogoče uspešno očitati, da se ni neuradno posvetoval s prosilci, da bi se našla primerna rešitev na podlagi člena 6(3) Uredbe št. 1049/2001. Na to določbo se namreč ni mogoče sklicevati, saj je Parlament v obravnavani zadevi pravilno ugotovil, da zaproseni dokumenti spadajo pod izjemo iz člena 4(1)(b) navedene uredbe, kot izhaja iz preizkusa prvega in drugega tožbenega razloga.
- 120 Zato je treba drugi del tretjega tožbenega razloga in s tem tretji tožbeni razlog v celoti prav tako zavrniti kot brezpredmetna.

Četrty tožbeni razlog: kršitev člena 4(6)(b) Uredbe št. 1049/2001

- 121 Tožeče stranke s četrty tožbenim razlogom zatrjujejo kršitev člena 4(6)(b) Uredbe št. 1049/2001, ker jim je bil zavrnjen tudi delni dostop do zaprosenih dokumentov.
- 122 Tožeče stranke trdijo, da Parlament ni opravil konkretne in posamične presoje vsebine zaprosenih dokumentov, čeprav bi moral razkriti vsaj dokumente, ki niso spadali pod izjemo, in da bi se cilj njihovih prošelj za dostop uresničil tudi z le delnim razkritjem teh dokumentov.
- 123 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Parlament v izpodbijanih sklepih menil, da se cilji prošelj za dostop, če bi se v zaprosenih dokumentih zakrili vsi osebni podatki, ne bi uresničili in bi to pomenilo preveliko upravno obremenitev.
- 124 S trditvami tožečih strank ni mogoče omajati zakonitosti izpodbijanih sklepov s tega vidika.
- 125 Namreč, kot je razvidno iz preizkusa tožbenih razlogov in potrdilnih prošelj tožečih strank, so te želele pridobiti dostop do dokumentov v zvezi z izdatki posameznih poslancev Parlamenta iz vsake od teh prošelj, da bi lahko za vsakega od njih preverile ustreznost teh izdatkov.
- 126 Očitno pa je, da bi se z razkritjem take različice zaprosenih dokumentov, v kateri bi bili vsi osebni podatki zakriti, med drugim tudi imena zadevnih poslancev Parlamenta, dostopu do dokumentov ob upoštevanju njegovih ciljev odvzel vsakršen polni učinek, saj tožeče stranke na podlagi takega dostopa ne bi mogle opraviti nadzora nad izdatki posameznih poslancev Parlamenta, ker zaprosenih dokumentov ne bi bilo mogoče povezati z zadevnimi osebami.
- 127 Vsekakor ni mogoče resno izpodbijati tega, da bi zakritje vseh osebnih podatkov v zaprosenih dokumentih ob upoštevanju njihove količine pomenilo preveliko upravno obremenitev (glej sodbo z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točki 36 in 37).
- 128 Poudariti je namreč treba, da je Parlament v izpodbijanih sklepih število računovodskih in finančnih dokumentov o povračilu potnih stroškov in dnevnic poslancev Parlamenta ocenil na več kot 220.000 na leto, pri čemer te dokumente za upravne in finančne namene hrani le Parlament, nekatere od njih le v papirni obliki, česar tožeče stranke v svojih pisnih stališčih niso prerekale.
- 129 Parlament je na obravnavi navedel, čemur tožeče stranke niso oporekale, da gre za povprečno 5500 strani na poslanca Parlamenta v zadevnih obdobjih, to je 33.000 strani za šest ciprskih poslancev, več kot 500.000 strani za 96 nemških poslancev in več kot štiri milijone dokumentov za vse prošnje.
- 130 Vseh zaprosenih dokumentov bi bilo torej očitno zelo veliko, kar bi prav tako pomenilo okoliščino, na podlagi katere bi bilo mogoče utemeljiti zavrnitev delnega dostopa do teh dokumentov.
- 131 Zato je treba četrty tožbeni razlog zavrniti.

Peti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 7(1) in člena 8(1) Uredbe št. 1049/2001

- 132 Tožeče stranke s petim tožbenim razlogom zatrjujejo kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 7(1) in člena 8(1) Uredbe št. 1049/2001, ker Parlament ni obravnaval vseh trditev.
- 133 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeče stranke Parlamentu v okviru petega tožbenega razloga očitajo le, da v izpodbijanih sklepih ni odgovoril na vse trditve, ki so jih podale v svojih potrdilnih prošnjah za dostop.
- 134 Iz sodne prakse pa je razvidno, da obveznost obrazložitve ne pomeni, da mora zadevna institucija odgovoriti na vsako trditev, ki je bila podana v postopku pred sprejetjem končnega izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbi z dne 14. julija 1972, Cassella/Komisija, 55/69, EU:C:1972:76, točka 22, in z dne 24. januarja 1992, La Cinq/Komisija, T-44/90, EU:T:1992:5, točka 41).
- 135 Trditve tožečih strank zato ni mogoče sprejeti.
- 136 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev vsekakor prilagojena naravi zadevnega akta in razlogi za sprejetje pravnega akta institucije, ki je ta akt sprejela, morajo biti v tej obrazložitvi navedeni tako jasno in nedvoumno, da lahko zainteresirane osebe razumejo utemeljitev ukrepa, pristojno sodišče pa lahko nad njim opravi nadzor (sodbi Sodišča z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C 367/95 P, EU:C:1998:154, točka 63, in z dne 1. februarja 2007, Sison/Svet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, točka 80).
- 137 V obravnavani zadevi je bila obrazložitev izpodbijanih aktov taka, da so tožeče stranke lahko razumele utemeljitev izpodbijanih sklepov, kot je to razvidno iz preizkusa prvega, drugega, tretjega in četrtega tožbenega razloga.
- 138 Zato je treba peti tožbeni razlog in torej tožbo v celoti zavrnilo.

Stroški

- 139 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov.
- 140 Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogi Parlamenta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Zadeve od T-639/15 do T-666/15 in T-94/16 se za izdajo te sodbe združijo.
2. Tožbe se zavrnejo.
3. Marii Psara, Tini Kristan, Tanji Malle, Wojciechu Cieśli, Staffanu Dahllofu, Delphine Reuter, družbi České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s., Harryju Karanikas, Crini Boros, družbi Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica, Balazu Tothu, Minni Knus-Galán, Atanasu Tchobanovu, Dirku Liedtkeju, Nilsu Mulvadu, Hugu van der Parreju, Guii Baggi, Marcosu Garcíi Rey, Marku Leeju Hunterju, Kristofu Clerixu, Ruiju Arauju, Anuški Delić, Jacobu Borgu, Matildi Bačelić in Gavinu Sheridanu se naloži plačilo stroškov.

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 25. septembra 2018.

Podpisi